

Vzpomínka na Miloslava Perníčka, který bude chybět českému teplokrevníku

„Historie se nedá koupit, ta se musí odžít. To, aby si mládí nemyslelo, že umíme jenom dělat chytré...“

Farma Heroutice se zahalila do smuteční černé a český teplokrevník smutně zařehal, dal poslední sbohem nenahraditelnému člověku, který v chovatelském a jezdeckém světě znamenal mnohé.

Jeho jméno bude navždy spojeno s farmou Heroutice a Svazem chovatelů českého teplokrevníka, u obou stál při jejich zrodu a vdechl jim život. Obě jeho srdeční záležitosti se dokázaly skvěle doplňovat a on pro ně neúnavně a oddaně pracoval. A nikdy to nebral jako dřinu a povinnost, ale jako životní poslání.

Zpráva o smrti pana Miloslava Perníčka, který náhle zemřel v neděli dne 4.4.2021, mě osobně velmi zasáhla a věřím, že i mnozí mají slzy v očích a v hlavě jim běží nespočetně vzpomínek na tohoto nesmírně pracovitého a ctizádostivého člověka. Dne 13.4.2021 v kostele sv. Mikuláše v Benešově jsme mu dali poslední sbohem a rozloučení bylo nezapomenutelné stejně jako on je a byl nezapomenutelná osobnost.

Nechtěla bych tu sepisovat výčet toho, co všechno byl a co vše pro jezdeckví a chovatelství znamenal. Za něj vždy budou mluvit jeho činy, které tu zůstaly: jeho rodina, skvělé děti a nadějná vnoučata, které tolik miloval, překrásný jezdecký areál, který vybudoval z trosek, mnoho malých a mladých lidiček, kterým pomohl do sedla a jsou úspěšnými jezdci, početné stádo koní, které odchoval a jsou spolehlivými společníky svých majitelů, nespočet sportovních a chovatelských akcí, kterým dal tradici a v neposlední řadě tu zanechal odkaz pro budoucí chovatele. Aby s hrdostí chovali koně s přívlastkem český, neztráceli čest a odvahu a s pokorou přijímali rady a zkušenosti od starších chovatelů.

Sudičky mu daly do vínku jistého obchodnického ducha, byl obdařen nadprůměrným intelektem, bystrým duchem a své manažerské schopnosti velice dobře využíval ve vedoucích funkcích, které po řadu let zastával. Vždy jsem obdivovala jeho schopnost skvěle se vyjadřovat, pohotově reagovat a přitom působit vyrovnaně a odhodlaně. Nebál se nových věcí a byl nakloněn pokroku, o věcech dokázal přemýšlet daleko dopředu a vždy našel řešení. A právě díky těmto schopnostem se pod jeho vedením v letech 2011 - 2017 ocitl Svaz chovatelů českého teplokrevníka bezpochybně na vrcholu. SCHČT byl v tomto období v České republice pojmem a světově uznávaným spolkem. Za svého vrcholného působení se musel setkávat prakticky se vším i s jistou mírou nevole či nevděku. I když se k němu někteří chovatelé a členové spolku zachovali nekorektně a někdy až hrubě, přesto si dokázal vážit každého chovatele a jeho práce, snažil se jim všemožně usnadnit jejich počínání, a to hlavně proto, že byl jeden z nich a dobře věděl, co to obnáší chovat koně. Leckdy se pro svoji bojovnost, razantnost a upřímnost stával u některých neoblíbeným, ale získaný respekt byl při jeho postavení nutností. A mám za to, že právě toto je to potřebné know-how, které vlastnil a které ho dělalo tím, kým byl. Člověkem na správném místě, jako zrozeným pro vedoucí funkce a dnes nenahraditelným člověkem, který bude chybět nejen své rodině, blízkým, přátelům, ale především i českému teplokrevníku.

A nyní se dostávám k hlavnímu bodu své vzpomínky, neboť nemohu zapomenout na mnoho rozhovorů a setkání s ním v dobách temných a zlých pro chovatele, složitých pro SCHČT a jeho členy a koně s výzehem ČT. Vím, že jeho velkým přáním bylo ještě jednou promluvit k chovatelům a pokusit se vysvětlit, objasnit situaci, která nastala ve Svazu chovatelů českého teplokrevníka. Je jasné, že se mu to osobně již nepovede, proto část této vzpomínky na Miloslava Perníčka, věnuji právě Miloslavovi Perníčkovi a jeho přání

Vážení chovatelé a členové,

od doby, kdy se poprvé dostal Svaz chovatelů do krize, uplynulo dlouhých 5 let. Stalo se mnohé, dostali jsme příležitost poučit se z vlastních chyb, nabyli jsme řadu zkušeností, jsme chytřejší o to, jak bychom měli nebo mohli jednat v příští podobné situaci, ukázalo se, kdo to myslel dobře a kdo chtěl z krize jen profitovat, avšak ukázalo se také, kdo nejvíce ztratil. Těmi nejvíce zasaženými byli chovatelé a s nimi i jejich sdružení a především chov a šlechtění koní plemene český teplokrevník.

Nikdo není neomylný a i my jsme ve vedení dělali chyby, ale to tak v životě bývá, kdo nic nedělá, nic nezkaží. Za fatální chybu považuji špatnou koncepci a výklad stanov svazu. Kdy na základě takových stanov dne 20.4.2016 na svolané územní schůzi pro Čechy došlo k počátečnímu rozvratu svazu předem domluveném malou skupinou členů spolku. Z pozice svolávajícího předsedy jsem nechtěl pokračovat ve schůzi, která již od počátku měla znaky násilí a především, kde bych se při jejím pokračování zachoval nespravedlivě ke značné skupině ostatních členů (automatickým delegátům). Schůzi jsem v dobré víře ukončil, toho však neuposlechli někteří přítomní a toto neuposlechnutí vedlo k letitým soudním sporům, k dalším destruktivním jednáním této skupiny členů, které mají nyní za následek postupnou likvidaci svazu. Na přelomu let 2020/2021 soudy vydaly již několik pravomocných rozhodnutí s jasným verdiktem: došlo k porušení práv automatických delegátů, předseda řádně a dle zákona ukončil svolanou schůzi, následné pokračování ve schůzi bylo nezákonné, takto zvolení funkcionáři jsou neoprávněně zvoleni a veškerá přijatá usnesení jsou neplatná. Velká škoda, že tento rozsudek nepřišel o několik let dříve. A tak vědomi si správnosti našeho tehdejšího rozhodnutí, hnáni pocitem, vše napravit, chtěli jsme jednat o dohodě i s lidmi, o kterých jsme věděli, že jejich jednání je nezákonné a podlé. Dohoda, je přeci jen lepší než soudní rozepře (nyní se také ukázalo, o co jednodušší by to bylo). Avšak ani v jedné z pěti námi vyvolaných společných setkání nedošlo ke shodě. Neustále jsme byli napadáni, že nám šlo jen o „koryta“, ale ten důležitý fakt, proč se tak dělo, lidem zaslepeným záští a zlobou jednoznačně unikal. Nešlo o to, vytrvat na pozicích věčně, ale spravedlivě a nenásilně předat to, co jsme po léta budovali, opatrovali a rozvíjeli našim nástupcům a zároveň jim být v začátcích nápomocni. Jako spoluzakladatel SCHČT mi vždy šlo o zachování spolku pro chovatele, který jim bude věrně sloužit a na oplátku my o něj budeme řádně pečovat. A mám za to, že se tak po dobu 15 let bezesporu dělo. Postupně se pro chovatele zlepšovaly a zlevňovaly služby, pronajímali se zahraniční hřebci, probíhala mezinárodní školení, přibývalo chovatelských akcí, svaz se stal součástí světové chovatelské organizace a akreditovanou institucí MZe ČR pro vzdělávání, atd. Však jasným důkazem je i ta skutečnost, že v dobách, kdy začal být SCHČT dobrou a uznávanou značkou, vydělával peníze, stal se středem zájmu chtivých lidí, kteří ho chtěli ovládnout a na malou chvíli ovládli. Ať už je vedly jakékoliv důvody, tak je zřejmé, že to se svazem nemysleli dobře a jejich hlavní záměr byl někde jinde než zachování jeho poslání a předání svazu budoucí generaci.

Vážení chovatelé, nyní už záleží jen na vás, zda ještě vykřešete jiskřičku naděje pro svaz, který tu roky byl a fungoval pro vás. Buďte hrdí, že máte možnost chovat koně plemene český teplokrevník a číňte tak, važte si své práce a radujte se z jejích výsledků. Ať vám koně vždy přináší uspokojení a nadšení do dalšího počínu. A pamatujte! Je velice jednoduché něco rozbořit, ale něco vybudovat a udržet to v chodu je mnohem těžší. M.P.

Jsem přesvědčená, že by takto dokázal mluvit hodiny a hodiny, neboť to pro něj znamenalo mnoho. A stejně tak vím, že ho neskutečně mrzela a možná až urážela s ním spojovaná kauza evropských dotací, pro které byl dlouhá léta vyšetřován, špiněn a obviňován. S podlostí vykonstruovaná hra od jeho odpůrců, kteří mu pouze chtěli srazit vaz, neboť si byli vědomi, že je pro ně velkým konkurentem. Přitom myšlenka těchto projektů byla jednoznačně pokroková, zdokonalit a povznést české chovatelství na mezinárodní úroveň. Vždyť vzpomeňme, jak byli dříve prezentováni koně na všech přehlídkách, výstavách a ostatních chovatelských akcích, než byli proškoleni první předváděči

zahraničními lektory. Právě v této cestě viděl Miloslav Perníček příležitost vtisknout do chovatelství vysokou dávku úrovně a také se mu to i vedlo. Jasný přínos pro svaz a chovatele z evropských peněz, za které svaz ani chovatelé nezaplatili nic ze svého. Na škodu nám všem, že v tom již nikdo nepokračuje. A hlupák ten, který bezmyšlenkovitě, nepřejícně odsoudil dobrou věc určenou k rozvoji chovu a chovatelství k záhubě.

Na závěr připomenu již publikovaný vzpomínkový rozhovor s Miloslavem Perníčkem. Několik jeho skutečných slov a názorů nám lépe objasní, jakým byl doopravdy člověkem.

Co pro Vás znamená SCHČT?

Nejen 15 let života s lidmi, kteří většinou chtěli tvořit a ne bořit. Svaz, který nese v názvu slovo český (žádný jiný svaz hospodářských zvířat již není český). Hrdost na koně, které vytvořila česká hrouda a dobrý pocit z jejich využití ve sportu výkonnostním i hobby. Vždyť za poslední léta vzrostl počet koní o 10 procent a skotu ubylo 50 procent.

Na co byste se, v případě vašeho zvolení do funkce zaměřil a na co byste chtěl navázat?

Aby kůň zůstal hospodářským zvířetem a český teplokrevník byl plemenem využívaným stále ve větší míře, pro které je chován a co má ve šlechtitelském programu. Jediná cesta je pokračovat v myšlence, kterou nastolilo poslední předsednictvo. Je velmi zajímavé, že ostatní svazy v ČR svaz ČT respektují a kopírují jeho činnost, ale někteří členové vlastního svazu jsou jen kritici bez vlastního názoru.

Co považujete za váš největší úspěch během vašeho působení ve vedení SCHČT?

Především to, že předsednictvo svou nebojácnou aktivitou svaz řídilo. Dříve většinou hasilo evidenční maléry některých členů. Po několika letech svaz začal rozvíjet i svou vedlejší (hospodářskou) činnost, která je do budoucna nezbytná. Hlavně zásadní rozhodnutí: hřebci ČT, spolupráce s hřebčínem Sprehe, vzdělávací granty, zaměstnání svých terénních pracovníků, spojení finále KMK skoky a drezura + přehlídky (nově hříbata), WBFSH, srovnání plateb PK, propagační činnost na evropské úrovni, nová plemenná kniha na webu s údaji pro chovatele a mnoho pro nás samozřejmých povinností.

Kdybyste mohl vzít zpět jedno rozhodnutí, jaké by to bylo?

Otálení s výpovědí servisní organizaci, měla být dříve, důsledné prostudování stávajících stanov, podlézání hřebčincům.

Jak vnímáte současné dění v SCHČT?

Zmatečné a pro mě poučné. Potvrzuje to moji pravdu, že ČT je tu pro chovatele a ne pro Equiservis. Lidé v terénu mají větší vliv na chovatele než celé předsednictvo (proto ta výpověď měla být dříve a byla nezbytná). Pevně věřím v dobrý a rozumný konec této kauzy. Ale asi nebude rychlý.

S jakým typem lidí rád pracujete?

Se staviteli a budovateli, kteří neutečou při prvním neprosazení svého názoru. S lidmi, kteří vědí, na kterou branku mají kopat a kterou bránit. A s těmi jsem měl tu čest do teď spolupracovat.

Co byste popřál nebo vzkázal chovatelům, hospodářům s podobným zaměřením popř. zemědělcům všeobecně?

Zemědělství se nesmí stát pouze podnikáním za účelem zisku, ale příjemnou povinností vůči současnosti a budoucnosti. Vždyť zemědělství je zahradničení ve velkém. Má své zákonitosti, které nejdou ošidit. Zemědělec se neživí papírováním, neměly by ho živit nešťastné dotace, nesmí bojovat s nesmyslnými nařízeními, musí ho živit vlastní um, poznání přírody a nesmírná pracovitost. Chovatelé koní musí počítat s malou návratností svého snažení. Kůň má ohromná specifika proti chovu ostatních zvířat. Hodnotu dělá lidská ruka, intuice a vize, víc jak krmení a věda u ostatních zvířat. Proto nezoufejte, když nemáte ihned tzv. olympijského koně, on každý kůň má své uplatnění. Chov koní a vůbec celé zemědělství není svým posláním zábava, koníček ani povolání, ale ohromně krásný způsob života...

Vážený a milý pane Perníčku, děkuji Vám za nezapomenutelné setkání. Budete nám všem velmi chybět. Čest Vaší památce. S úctou Vendy

Text: Boušková Václava